

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **N. V. T.**, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem v Brně, Příkop 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 4. 2005, č. j. 24 Az 390/2004 – 45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 13. 4. 2005, č. j. 24 Az 390/2004 – 45, zamítl Krajský soud v Ostravě žalobu, již se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 6. 2004, č. j. OAM-1856/VL-20-05-2004. Tímto správním rozhodnutím nebyl žalobci udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákona o azylu), a současně bylo rozhodnuto, že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, v platném znění. Krajský soud v Ostravě neshledal žalobu důvodnou, a proto ji v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) zamítl a současně rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Konečně pak rozhodl (výrokem III. napadeného rozsudku), že Česká republika nemá právo na náhradu nákladů řízení (jde o náklady tlumočnicka jazyka vietnamského), neboť v řízení neúspěšný žalobce, jenž by podle výsledku řízení měl povinnost tyto náklady státu uhradit, je podle ustanovení § 11 odst. 2 písm. ch) zákona č. 549/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, osvobozen od soudních poplatků.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) dne 8. 7. 2005 kasační stížnost s tím, že směřuje proti výroku I. a výroku II. napadeného rozsudku. Uvedl současně, že svou kasační stížnost zdůvodní blíže ve lhůtě 14-ti dnů poté, kdy předloží svému právnímu zástupci písemnosti důležité pro zdůvodnění kasační stížnosti. Současně navrhoval, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s. s odůvodněním, že bezodkladný výkon rozhodnutí správního orgánu, jímž nebyl stěžovateli udělen azyl, by pro něj znamenal nenahraditelnou újmu a přiznání

odkladného účinku by se nedotklo nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a nebylo by ani v rozporu s veřejným zájmem.

Krajský soud v Ostravě nevyčkával doplnění kasační stížnosti a předložil spis bez dalšího Nejvyššímu správnímu soudu s poznámkou, že kasační stížnost není podána včas. Nejvyšší správní soud se s tímto stanoviskem Krajského soudu v Ostravě ztotožňuje.

Ze spisu vyplývá, že výše označený rozsudek, v němž byl stěžovatel řádně poučen o možnosti podání kasační stížnosti ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí, jakož i o místě, kde je třeba kasační stížnost podat a který soud o ní bude rozhodovat, byl doručen do vlastních rukou tehdejšího právního zástupce stěžovatele JUDr. Petra Folprechta, advokáta, se sídlem v Praze 4, Michelská 81, dne 24. 5. 2005, jak vyplývá ze záznamu na doručence od obálky, v níž byl rozsudek doručován. Kasační stížnost stěžovatele, sepsaná dne 8. 7. 2005 novým právním zástupcem stěžovatele Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem v Brně, Příkop 8, byla podána (odevzdána k poštovní přepravě) v den sepisu kasační stížnosti, tj. 8. 7. 2005, jak vyplývá z otisku razítka pošty Brno 4 na obálce, v níž byla kasační stížnost Krajskému soudu v Ostravě doručena.

V souladu s § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Podle ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Protože dnem, který určil počátek lhůty pro podání kasační stížnosti (dnem „doručení“) byl úterý dne 24. 5. 2005 a jednalo se o lhůtu dvoutýdenní, posledním dnem lhůty pro podání kasační stížnosti bylo úterý dne 7. 6. 2005. Naposledy v tento den mohl stěžovatel podat kasační stížnost s účinky zachování lhůty.

Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout (§ 106 odst. 2 s. ř. s.).

Vzhledem k tomu, že kasační stížnost byla Krajskému soudu v Ostravě podána až dne 8. 7. 2005, jak bylo výše již uvedeno, nezbyvá než konstatovat, že se tak stalo po marném uplynutí zákonné lhůty k jejímu podání a tato lhůta byla zmeškána. Nejvyšší správní soud proto musel předmětnou kasační stížnost jako opožděnou podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítnout, aniž by bylo třeba vyčkávat jejího doplnění. Ostatně opožděnost kasační stížnosti je patrna i z data jejího sepisu – 8. 7. 2005.

Stěžovatel rovněž požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Za situace, kdy byla kasační stížnost odmítnuta pro opožděnost, se Nejvyšší správní soud tímto návrhem již zabývat nemohl a také se jím nezabýval.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. srpna 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu